

σθέν μου μία σφαιρα είχε κατασυντρίψει τὴν κεφαλὴν του, τὰ δὲ ἐνδύματά μου ἦσαν σκεπασμένα ἀπὸ τὸ αἷμά του καὶ ἀπὸ τὰ μυζλά του. Ἐξ ὄλου τοῦ λόχου μου δὲν ἔμεναν ἐπὶ ποδὸς εἰμὴ ἐξ ἑσέως στρατιωτῶν κ' ἐγώ.

Μετὰ τὴν καταστροφὴν αὐτὴν ἐπῆλθε μιὰ στιγμὴ γενικῆς καταπλήξεως. Ὁ συνταγματάρχης, μὲ τὸ πηλίκιόν του εἰς τὴν ἄκρην τοῦ γυμνοῦ ξίφους του, ἀνῆλθε πρῶτος τὸ πρόχωμα κρυφάζων «Ζήτω ὁ αὐτοκράτωρ.» Ὅλοι οἱ ἐπιζώντες τὸν ἠκολουθήσαμεν. Τὰ κατόπιν δὲν τὰ ἐνθυμοῦμαι καθαρῶς. Δὲν γνωρίζω πῶς εἰσῆλθομεν ἐντὸς τοῦ ὄχυρώματος. Ἡ συμπλοκὴ ἐξηκολούθησε σῶμα πρὸς σῶμα ἐν τῷ μέσῳ καπνοῦ τόσο πυκνοῦ ὥστε δὲν ἔβλεπεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον ὑποθέτω ὅτι ἐπολέμησα κ' ἐγώ, διότι εἶδα κατόπιν τὴν σπάθην μου αἱματοφύρτον. Ἐπὶ τέλους ἤκουσα νὰ φωνάζουν Νίκη! ὁ δὲ καπνὸς ὠλιγόστευσε, ὥστε εἶδα τὰ πτώματα καὶ τὰ αἵματα, ὑπὸ τὰ ὅποια ἐκρύπτετο τὸ ἔδαφος τοῦ ὄχυρώματος. Ἰδίως τὰ πυροβόλα ἦσαν σκεπασμένα ἀπὸ σωροὺς πτωμάτων. Διακόσιοι περίπου ἄνδρες φέροντες τὴν γαλλικὴν στολὴν ἦσαν ὄρθιοι, ἄνευ τάξεως. Τινὲς ἐξ αὐτῶν ἐγέμιζαν τὸ ὄπλον, ἄλλοι ἐσφόγγιζον τὴν λόγχην. Ἐνδεκα αἰχμηλάτωι Ρώτσοι ἦσαν μεταξὺ αὐτῶν.

Ὁ συνταγματάρχης ἔκειτο ὑπτίως αἱματοφύρτος ἐπὶ συντετριμμένου βλητοφόρου πρὸς τὸ μέρος τῆς φάραγγος. Στρατιωτῶν τινὲς τὸν ἐπερικύκλωναν. Ἐπλησίασα κ' ἐγώ. — Ποῦ εἶναι ὁ ἀρχαιότερος λοχηγός; ἠρώτα ὁ συνταγματάρχης ἕνα λοχίαν. Ὁ λοχίας ὕψωσε ἐκφραστικώτατα τοὺς ὄμους. — Καὶ ὁ ἀρχαιότερος ὑπολοχαγός; — Ἰδοῦ, ὁ κύριος ποῦ ἦλθε χθὲς, ἀπεκρίθη ἀταράχως ὁ λοχίας. Ὁ συνταγματάρχης ἐμειδίασε πικρῶς. — Λοιπόν, κύριε ὑπολοχαγέ, μου εἶπε, εἰσὶν ὁ διοικῶν ἐδῶ. Διάταξε ἀμέσως τὸ ὄχυροθῆ τὸ ὀπισθεν ἄνοιγμα τοῦ ὄχυρώματος, διότι ὁ ἐχθρὸς εἶναι δυνατὸς ἀκόμη. Ἀλλὰ ὁ στρατηγὸς Κ. θὰ σὲ ὑποστηρίξῃ. — Συνταγματάρχα, εἶπον, εἰσθε βαρέως πληγωμένοι;

— Ὅχι παίζομεν! Ἀλλὰ ἐπήραμεν τὸ ὄχυρῶμα.

B*

Δὲν συνδέονται διὰ φιλίας ἀνὴρ καὶ γυνὴ οἵτινες θὰ ἠδύναντο νὰ συνδεθῶσι δι' ἔρωτος.

Ὁ ἔρως καὶ ἡ φιλία ἀγαπῶνται ὡς ἀδελφοὶ ἔχοντες κληρονομίαν πρὸς διανομήν.

Ἡ νεότης δικάζει, τὸ γῆρας συγχωρεῖ.

ΥΓΙΕΙΝΗ Ο ΦΟΒΟΣ

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, οἱ ὅποιοι ἐν τῇ ποιητικῇ των φαντασίᾳ ἐξ ὄλων τῶν φαινομένων τῆς φύσεως ἐδημιούργουν θεότητες, ἐπροσωποποίησαν καὶ αὐτὰ τὰ αἰσθήματα τοῦ ἀνθρώπου, μεταξὺ δ' αὐτῶν καὶ τὸ ἀνεξιχνίαστον καὶ ἀνάνδρον τοῦτο πάθος. Ἐθεώρουν τὸν φόβον ὡς κκοποιὸν τινα θεότητα καὶ προσέφερον αὐτῷ θυσίας, ὅπως τὸν ἐξευμενίσωσι καὶ τὸν ἀποδιώξωσι τῆς καρδίας τῶν στρατιωτῶν ἐν κκιρῷ πολέμου καὶ μάχης.

Ἡ σημερινὴ ὁμῶς ἐπιστήμη παραδέχεται, ὅτι ὁ φόβος εἶνε φαινόμενον ἀπορρέον ἐκ δυνάμεως ἀνεξαρτήτου ἀπὸ τῆς ἡμετέρας θελήσεως, πηγάζον δηλαδὴ ἐκ τινος ἀντανακλαστικῆς ἐνεργείας. Ἀντανακλαστικῶς δὲ λέγοντες, ἐνοοῦμεν τὴν ιδιότητα ἐκείνην τοῦ νευρικοῦ ἡμῶν συστήματος, δυνάμει τῆς ὁποίας κάμνομεν κινήσεις χωρὶς προηγουμένης ν' ἀντιληφθῶμεν ἢ νὰ αἰσθανθῶμεν τὰς ἐντυπώσεις, αἱ ὁποῖαι τὰς παρήγαγον.

Εἶνε γνωστὸν, ὅτι τὰ καθ' ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἡμετέρου σώματος ἐξηπλωμένα αἰσθητικὰ νεῦρα συναθροίζονται εἰς μεγαλειτέρους κλάδους καὶ ἀπολήγουσιν ἄλλα μὲν εἰς τὸν ἐγκέφαλον, ἄλλα δὲ εἰς τὸν νωτιαῖον μυελόν, ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου δὲ καὶ τοῦ νωτιαίου μυελοῦ ἀναχωροῦσι πάλιν ἄλλα νεῦρα καὶ διακλαδοῦνται εἰς ὅλα τὰ ὄργανα τοῦ σώματός μας καὶ θέτουσιν αὐτὰ εἰς κίνησιν.

Ἐὰν λοιπὸν ἐγγίσωμεν ἢ ἐρεθίσωμεν καθ' ἕνα οἰονδήποτε τρόπον αἰσθητικὸν τι νεῦρον, ὁ ἐρεθισμὸς μεταβιβάζεται εἰς τὸ νευρικὸν κέντρον, εἰς τὸν ἐγκέφαλον ἢ τὸν νωτιαῖον μυελόν, οὗτος δ' ἐπιτάσσει διὰ τῶν κινητικῶν νεύρων τὰ ἐρεθισθέντα ὄργανα νὰ κάμωσι τὰς ἀντιστοίχους κινήσεις.

Διπλῆς φύσεως εἶνε αἱ ἀπαντήσεις αὗται τοῦ ἐγκεφάλου εἰς τοὺς ἐξώθεν προερχομένους ἐρεθισμούς, γίνονται δηλαδὴ ἢ ἐν συνειδήσει ἢ ἄνευ τῆς συνειδήσεως ἡμῶν. Ἐν συνειδήσει κινήσεις εἶνε π. χ. τὸ ρίγος τὸ ὁποῖον αἰσθανόμεθα ἐξερχόμενοι ἐκ θερμοῦ δωματίου εἰς τὸν ψυχρὸν ἀέρα, ἐπειδὴ συμβαίνει, καθ' ἣν στιγμὴν αἰσθανόμεθα καὶ τὸ ψῦχος, παρομοία κινήσεις εἶνε καὶ ἡ βήξις, ἐνῶ αἱ συστολαὶ καὶ αἱ διαστολαὶ τῆς ἰσθμῶς, ἕνεκα τοῦ πολλοῦ ἢ ὀλίγου φωτός, γίνονται ἄνευ τῆς ἡμετέρας ἐπιγνώσεως.

Αἱ φάσεις τοῦ φόβου εἶνε πολλαὶ καὶ διάφοροι: ἡ ἐκπληξις, ὁ τρόμος, ἡ δειλία καὶ ἡ φρίκη διακρίνονται ἀπ' ἀλλήλων κατὰ τὸν βαθμόν, καθ' ὃν ἐσωτερικῶς, ἄνευ τῆς συνειδήσεως

ἡμῶν, ἐξηγήθησαν ἢ παρελύθησαν ἐπὶ στιγμήν τὰ νευρικά ἡμῶν κέντρα.

Ὁ φόβος ἄνθρωπος πλεονεκτεῖ τοῦ δειλοῦ εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις τοῦ βίου, διότι καὶ ὡς στρατιώτης, ἐν τῇ πεδίῳ τῆς μάχης, αὐτὸς διὰ τῆς ἀπαθείας του εὐκολώτερον διαφεύγει τὸν θάνατον καὶ διὰ τῆς ἀφροσύνης του τρέπει τὸν δειλὸν ἐχθρὸν εἰς φυγὴν, ὡς φιλήσυχος δὲ ἀστός, ἐν καιρῷ ἐπιδημίας, δὲν κινεῖ τὸν οἰκτὸν μας ὡς ὁ ὀλιγόψυχος, ὁ ὁποῖος μαστιζόμενος ὑπὸ τοῦ φόβου βλέπει πανταχοῦ ἀσθενεῖς, μιάσματα καὶ ψυχορραγούντας ἢ παρμικρὰ ἀδιαθεσία τὸν ρίπτει εἰς τὴν κλίνην, ὡχρᾶ, ριγοῖ καὶ ἀπελπίζεται ἐκ τῆς ἀθωτέρας διηγήσεως, οὕτω δὲ ἐξαντλεῖ κατὰ μικρὸν τὰς σωματικὰς του δυνάμεις καὶ γίνεται εὐπροσβλητότερος ὑπὸ τοῦ νοσηροῦ μιάσματος.

Συμβουλευθὼν ὁ Σενέκας γαλήνην τοῦ πνεύματος ἐν τῆς λύπαις καὶ τοῖς κινδύνοις, λησμονεῖ ὅτι πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται καθ' ὅλα ὑγιῆς κράσις καὶ λειτουργία τοῦ σώματος ἰκανὴ ν' ἀντιστῶσι καὶ νὰ νικήσωσι τὴν πρώτην καὶ αἰφνιδίαν ἐκ τοῦ κινδύνου ἐντύπωσιν, οὕσαν ἄμεσον ἀποτέλεσμα τοῦ φόβου μὴ χάσωμεν τὴν ζωὴν.

Τὸ αἶσθημα τῆς φιλοζωίας εἶνε τόσον ἰσχυρὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὥστε, νομιζόμεν, ἀπαιτεῖται ἀρετὴ δόσις γενναϊότητος διὰ ν' αὐτοκτονήσῃ τις, διὰ νὰ μεταβῇ δηλαδὴ ἐκ τοῦ γνωστοῦ τούτου, ἔστω καὶ κακίστου κόσμου, εἰς ἄγνωστον, πλήρη ἀορίστων ἐλπίδων καὶ προσδοκιῶν.

Ὁ φόβος ἐξαρτᾶται κυρίως ἐκ τῆς κράσεώς μας, ἐκ τῆς ἀτομικῆς ἡμῶν εὐαισθησίας καὶ εἶνε διάφορος κατὰ τὰ διάφορα ἄτομα, δύναμι δὲ νὰ εἴπω καὶ κατὰ τὰ διάφορα ἐπαγγέλματα. Καὶ πράγματι, ὁ στρατιώτης ὁ ἀντιμετωπίζων ἀφόβως τὸν θάνατον εἰς τὸ πῦρ τῶν μαχῶν, ὁ ἀκαταπαύστως ἀκούων νὰ συρίζωσιν ἐγγὺς τῶν ὠτων του ἄπειροι φονικαὶ σφαῖραι, ὁ ἐφορμῶν μανιωδῶς κατὰ τῆς θανατηφόρου αἰχμῆς τῶν λογγῶν τοῦ ἐχθροῦ, δὲν εἰσέρχεται ἄνευ δειλίας τινὸς καὶ φόβου εἰς μίαν αἵθουσαν νοσοκομείου, πλήρη ἀσθενῶν ἐπιδημικῶν, ἐνῶ ὁ ἱατρὸς ἐπισκέπτεται αὐτοὺς καθ' ἐκάστην χωρὶς ν' ἀναλογισθῇ καὶ τὸν κίνδυνον. Ὁ ναυτικὸς μένει γαλήνιος καὶ ἀπαθὴς ἐνώπιον τῶν μεγίστων κινδύνων, ἐν μέσῳ τῶν ἀγριωτέρων τρικυμιῶν, ἐν ᾧ ὁ ἐπιβάτης τρέμει ἐκ τοῦ φόβου μὴ τὸν καταπίωσιν ἐν μιᾷ στιγμήν τὰ μακρινόμενα ἐκεῖνα τῆς θαλάσσης κύματα. Καὶ ἡ μοναξία εἶνε πολλάκις παραίτιος φόβου, ἐπεὶδὴ ἐν αὐτῇ βαθμηδὸν ἐρεθίζονται τὰ νεῦρα τοῦ ἀνθρώπου καὶ περιπίπτουσιν εἰς ἀνώμαλον κατάστασιν.

Οὐχὶ μικρὰν ἐπίδρασιν ἐξασκουσὶν ἐπὶ τῆς γενναϊότητος καὶ τοῦ φόβου αἱ μεταβολαὶ τῆς

ἀτμοσφαιρας, τὸ ποῖον καὶ τὸ ποσὸν τῶν τροφῶν καὶ ἡ διάθεσις, ἐν γένει, τοῦ σώματός μας. Τὸ φρινόμενον τοῦτο παρετηρήθη πολλάκις εἰς τοὺς στρατοὺς σπουδαίως ἀπειλεῖται ἡ ἐπιτυχὴς ἐκβασίς τῆς μάχης, ἐὰν εἰς αὐτὴν σταλῶσι στρατιῶται νηστικοὶ ἢ ἀνεπαρκῶς τροφοδοτούμενοι. Διὰ τῆς τροφῆς ἀποκαθίσταται ἡμαλωτέρα ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος, αἱ δυνάμεις ἀνανεοῦνται καὶ ἐντείνονται, οὕτω δὲ δύνανται καὶ οἱ μᾶλλον δειλοὶ νὰ διαπράξωσιν ἐπίστε ἡρωικὰ κατορθώματα. Δικαίως εἶπον, ὅτι ἡ πείνα εἶνε κακὴ σύμβουλος, διότι ἐλλειπουσῶν τῶν σωματικῶν δυνάμεων καὶ ἡ ψυχὴ μάτην ἀγωνίζεται νὰ φανῇ ἰσχυρά, ἐπεὶδὴ τὸ σῶμα δὲν δύναται ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις. Διὰ τοῦτο μεγάλην προσοχὴν πρέπει νὰ καταβάλλωσιν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν στρατῶν εἰς τὴν τροφιδότησιν αὐτῶν ἐν καιρῷ πολέμου καὶ εἰς τὸ ποῖον τῶν παρεχομένων τροφῶν. αἱ ὁποῖαι ἀτυχῶς καὶ ἐν καιρῷ εἰρήνης ἀκόμη δὲν ἀνταποκρίνονται πάντοτε εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ὑγιεινῆς.

Τὰ συμπτώματα τοῦ φόβου εἶνε πολλὰ καὶ ἐνδιαφέροντα οὕτω π.χ. ἄλλων μὲν τὸ σῶμα τρέμει, συγκρούονται οἱ ὀδόντες, ἀνορθοῦνται αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς, αἱ κνήμαι συγκάμπτονται, ἡ ἐπίδερμις περιχέεται ὑπὸ ψυχροῦ ἰδρώτος καὶ αἱ τρίχες τῆς ἀνορθοῦνται καὶ αὐταὶ παράγουσαι τὸ φαινόμενον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον συνήθως ἀποκαλοῦμεν *ανατριχίλαρ*, ἡ κυκλοφορία ἐπιταχύνεται, προκαλοῦσα σφοδρὸς τῆς καρδίας πηλμούς, στενοκαρδίαν καὶ εἶδος τι συμφορήσεως, ἄλλων δὲ τὸ πρόσωπον γίνεται ὡχρὸν καὶ πελιδνὸν καὶ ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος βραδύνει τόσον, ὥστε ν' ἀπειλῇ αἰφνιδίον θάνατον ἐκ συγκοπῆς.

Ἐκτὸς ὅμων τῶν εἰδῶν τούτων τοῦ κοινοῦ φόβου ὑπάρχει καὶ ἕτερα φάσις δειλίας, ἡ ὁποία ἐθεωρεῖτο μέχρις ἐσχάτων ἀνεξιχνίαστος καὶ εἶνε ἀκόμη τοιαύτη, συγκαταλέγεται δὲ μεταξὺ τῶν ἀσθενειῶν.

Ἡ ἐπιστήμη δὲν κατάρθρωσεν ἀκόμη ν' ἀνεύρῃ τὰς αἰτίας οὔτε τῶν ἀσθενειῶν τούτων οὔτε τοῦ εἶδους τούτου τῆς παραδόξου δειλίας, τὴν ὁποῖαν ἀποκαλεῖ, κατὰ τὸν γερμανὸν Βέσπφαλ, *ἀγοραφοβίαρ*.

Καὶ περ' μὲν τῆς ἐπιτυχῆς ἢ ἀνεπιτυχῆς ἐκλογῆς τοῦ ὀνόματος δὲν ἐνδιαφερόμεθα, ἐννοοῦμεν δὲ ὑπὸ τὸ ἔνομα τοῦτο τοὺς ἔχοντας τὸ ὅπως περίεργον πάθος τοῦ νὰ φοβῶνται, ὅταν διέρχωνται μίαν ἀγοράν, ἢ μίαν πλατεῖαν, ἢ μίαν ἔρημον ὁδόν, ἢ ὅταν εἰσέρχωνται εἰς μίαν αἵθουσαν, ἢ εἰς μίαν ἐκκλησίαν, ἢ εἰς τὸ θέατρον, ἢ καὶ εἰς ἄλλα μέρη πλήρη ἀνθρώπων.

Ὁ φόβος των δὲν εἶνε ἀπλῆ δειλία, προερχομένη ἐκ συστολῆς ἢ ὑπερμέτρου αἰδημοσύνης, ἀλλ' εἶνε μέγα καὶ φοβερὸν πάθος, τὸ ὁποῖον

τούς κάμνει νὰ χάνουν τὰς αἰσθήσεις των ἐν ἀκαρεί, νὰ λιποθυμῶσι καὶ νὰ πίπτωσι κατὰ γῆς ἀναίσθητοι.

Ὁ γράφων τὰς γραμμὰς ταύτας ἐγνώρισε γυναίκα, ἡ ὅποια ἐπὶ ὅλην δεκαεξαετίαν δὲν ἐξῆλθε τοῦ δωματίου τῆς χωρὶς νὰ συνοδεύηται ὑπ' ἄλλου, δὲν ἐξῆλθε τῆς οἰκίας τῆς παρὰ ἐποχουμένη, δὲν ἔκαμε τὰς ἀγορὰς τῆς — τὰς ὁποίας κάμνει αὐτοπροσώπως ὡς ἀνήκουτα εἰς κατωτέραν κοινωνικὴν τάξιν—παρὰ ἐφ' ἀμάξης. Καὶ ὅμως εἶνε καθ' ὅλα ὑγιής καὶ εὐρωστος καὶ ἀπέκτητε τέκνα. Τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ φόβου, ὡς εἶπομεν καὶ ἑνωτέρω, εἶνε μᾶλλον ἀσθένεια, ὑπαγομένη εἰς τὴν ἀμέτροτην ἐκείνην σειρὰν τῶν φάσεων τοῦ ὑστερισμοῦ, ἀλλ' ὅπως ἴσως φόβος εἶνε καὶ αὕτη.

Τὰ παιδιὰ εἶνε φύσει δειλά: φοβοῦνται τὴν ἐρημίαν καὶ τὸ σκότος, φοβοῦνται φαντασιώδεις τινὰς ἰδέας, τὰς ὁποίας ὅμως ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ γεννῶσιν εἰς τὸ πνεῦμά των αἱ διηγήσεις τῶν ὑπηρετῶν κτλ. Ἀλλὰ σὺν τῷ χρόνῳ ἐξαφανίζεται ὁ φόβος οὗτος.

Οἱ μᾶλλον ὅμως ἐπιρρεπεῖς εἰς τὸν φόβον ἀνθρωποι εἶνε οἱ ἔχοντες εὐερέθιστον καὶ νοσηρὰν φαντασίαν, αἱ νευροπαθεῖς φύσεις, οἱ ἀναιμικοὶ καὶ τέλος ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων αἱ σωματικαὶ δυνάμεις ὀλονέν ἐξαντλοῦνται εἴτε ἔκτινος σωματικοῦ ἑλαττώματος εἴτε ἐκ χρονίας τινὸς παθῆσεως.

Τὰ θεραπευτικὰ μέσα κατὰ τοῦ φόβου εἶνε διάφορα κατὰ τὰς διαφόρους περιστάσεις καὶ τὰ ἄτομα. Διὰ τοὺς ἀναιμικοὺς συμβουλευόμεν τονικὰ φάρμακα σιδηροῦχα καὶ θιλάσσια λουτρά, διὰ τοὺς νευρικοὺς καὶ εὐερέθιστους ἀντισπασμωδικὰ καὶ διὰ τοὺς ὀλιγοψύχους ξιφομαχίαν, ἱππασίαν, σωματικὰς ἀσκήσεις κτλ.

ΔΡ. ΦΛΣ.

Η ΥΠΕΡΜΕΤΡΟΣ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

Πολλὰ γαλλικὰ φύλλα ὕψωσαν τελευταῖον φωνὴν κατὰ τῆς σπατάλης, ἧτις γίνεται ἐν Παρισίοις ἐνεκα τοῦ κατηραμένου συρμοῦ. Πρὸ πάντων δὲ ἡ ἐπίθεσις γίνεται κατὰ τῶν δεσποινίδων, αἵτινες φέρουσι πολυτελεστάτας ἐνδυμασίας, ὅπως καὶ αἱ ὑπανδρὸι γυναῖκες (ὡς ἂν δῆθεν ἡ σπατάλη τούτων νὰ ἔχη λόγον τινὰ δεδικαιολογημένον). Καὶ αἱ δεσποινίδες σήμερον ἐξέρχονται εἰς Παρισίους φέρουσαι μεταξίνας ἐνδυμασίας καὶ πλουσιώτατον κόσμον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους. Ὅ,τι δὲ αὐξάνει τὴν δαπάνην εἶνε ἡ βραχεῖα διάρκεια τῶν ἐνδυμασιῶν τούτων, διότι πρότερον μία ἐνδυμασία διήρκει τοῦλάχιστον μίαν ἐποχὴν τοῦ ἔτους,

τώρα δὲ μόλις διαρκεῖ ὀλίγας ἐβδομάδας. Ἐὰν δὲ τις κυρία εἰδαπάνᾳ πρότερον 20,000 δραχμῶν κατ' ἔτος! (τὸ ποσὸν τοῦτο σημειῶσι τὰ γαλλικὰ φύλλα), σήμερον δαπανᾷ τὸ διπλάσιον. Ἀλλ' ἐνταῦθα δὲν πρέπει νὰ λάβωμεν τὴν λέξιν δαπανᾷ εἰς τὴν κυρίαν αὐτῆς σημασίαν, διότι συχνὰ χρεωστεῖται τὸ ποσὸν τοῦτο, ὃ δὲ ῥάπτῃς ἢ ἡ μοδίστα περιμένουσι μέχρις οὐ ἀποθάνωσιν οἱ θεῖοι ἢ πάππος τις πλούσιος, τοῦ ὁποίου ἡ κληρονομία θὰ ἐπαρκέσῃ εἰς πληρωμὴν τῶν χρεῶν. Ἐν Παρισίοις ὑπάρχουσι ῥαπτικά καταστήματα, τὰ ὁποία εὐρίσκονται εἰς ἀνθηρὰν κατάστασιν, καίτοι πελάται των τινὲς χρεωστοῦσιν ἐν ὄλῳ ἐν ἑκατομμύριον.

Δὲν εἶνε δὲ μόνον αἱ ἐνδυμασίαι φοικωδῶς δαπανηραὶ, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰ συμπόσια αὐτὰ σπαταλᾶται τὸ χρῆμα ἀφειδῶς, ἢ δὲ ἐπιτραπέζιος πολυτέλεια κατανατᾷ ἀπίστευτος. Ἀνεκαλύφθησαν καρποὶ ὄλων ἀγνωστοί πρότερον, αἱ σφαυλαὶ πρέπει νὰ παρατίθενται ἐπὶ τῆς τραπέζης καθ' ὅλας τὰς ὥρας τοῦ ἔτους, δι' ἑκαστον δὲ εἶδος ὀπωρῶν πρέπει νὰ ὑπάρχωσι καὶ ἰδιαίτερα σκεύη. Καὶ τὰ ἄνθη νὰ μὴ λείπωσι ποτέ! Κατὰ μῆκος τοῦ χεῖλους τῆς τραπέζης ἀληθῆς πρασιὰ ἐξ ἀνθῶν, τὰ χειρόμακτρα περικυκλωμένα ὑπ' ἀνθῶν, αἱ δὲ λαμπάδες καὶ αἱ λυχνίαι ἐστεφανωμένα ἐπίσης δι' αὐτῶν.

Ἡ πολυτέλεια ὅμως ὑπερβαίνει πᾶν ὄριον εἰς τοὺς χορούς. Τὰ διάσημα ἐμβλήματα τῆς αὐτοκρατείας Εἰγενίας εἶνε μὴδὲν ἀπέναντι τῶν σημερινῶν χρόνων. Τότε ὁ μαρκήσιος de Caux προσέφερεν ἐν πορτοκάλιον, μίαν ἀνθοδέσμη, μικρὰν μπουμπονιέραν, καὶ τοῦτο ἦτο δεῖγμα μεγάλης ὑπολήψεως, ἢ δὲ λαμβάνουσα ἦτο ὑπερήφανος διὰ τοῦτο. Σήμερον τὸ κοτιλλιὸν στοιχίζει 10,000—20,000 φράγκων, διότι πρέπει νὰ διανεμῇ τις χρυσᾷ ἢ ἀργυρᾷ ἐνθύμια: δὲν μᾶς φαίνεται δὲ ποσῶς παράδοξον τὸ γεγονός, καθ' ὃ πατήρ τῆς ἰδῶν τὴν θυγατέρα του κατάφορτον δῶρων μετὰ τινὰ χορὸν ἠρώτησεν αὐτὴν «Κόρη μου, σὲ ἐπλήρωσαν ὡς χορεύτριαν;» M.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

Ἀξιοθαύμαστος εἶνε ἡ ἀνάπτυξις τῆς ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Βερολίνου. Ἐπὶ τοῦ 1885 ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν Βιέννῃ ταχυδρομειῶν ἀνήρχετο εἰς 36, ἀλλ' ὁ τῶν ἐν Βερολίνῳ ὑπῆρξε κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος τριπλάσιος. Ἡ ἐπιστολογραφικὴ ἐπικοινωνία ἔλαβε μυθῶδη αὐξήσιν. Περυσι κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους ἡμέραν διεβιάσθησαν ὑπὸ τοῦ ἐν Βερολίνῳ ταχυδρομείου